

Veveřák zlostně podupává na šterbinu v jehličí a vykřikuje:
„Tady jsem měl schovaný vořechy! Jsou pryč. Kde jsou ty vořechy?“
Veveričky na okolních větvích a drobná lesní havěť v listí a jehličí ustrašeně přihlížejí veveřákovu řádění. Rejsek se povaluje na pařízku a napadla ho hrozná věc.
„Co když ti je sebral Hladoun? Ten zbaští všechno.“
Veverák zmlkl. Hladoun? Je to možné, vlastně pravděpodobné! Jsou svědkové, kteří viděli Hladouna hltat prašivky, a sojka poletující po skalkovém lese ho jednou zahlédla, jak se snaží pomlaskáváním vylákat šneka z ulity. Proč by nemohl vzít i veveřákovy lískové oříšky? Veverák přestal řídit.

Všichni ze skalkového lesa Hladouna znají. Na rukávě domovenku T.S. Bukvice jako žravý přízrak obchází campy ve skalách, vsakuje se mezi kamarády ve chvílích, kdy usedají k jídlu, s nebezpečně přátelsky mžourajícím pohledem za silnými brýlemi poukazuje na trampský zvyk „všechno všem“, a to všechno zhltně sám, protože je rychlejší. Hladoun se často objevuje na campu T.O. Kamarádi Dračích skal, tam se vaří pořád. Bukvice přijde, pod převisem zaduní jeho hlas:

„Co jste uvařili? Lečo? Já tomu říkám blečo. Půjčte mi lžíci, ochutnám. Máte chleba? Půjčte mi krajíc. To je dobrý blečo, ale měli jste tam dát víc buřtů. Ten chleba nebalte, dorazím ho s tím blečem. Tady vrátím kotlík a lžíci, umyjte si to.“

Po chvíli Bukvice haleká na vedlejším campu:

„Co máte? Lanšmejd s cibulí? Okusím.“

Takové neštěstí je tramp Bukvice, přezdíváný Hladoun. Aby rozmrzelý veveřák zapomněl na ztracené ořechy, vzal ho rejsek na podvečerní štreku po tábořištích, rejdít u ohnišť a prolézat žracáky. Cestou se k nim přidal ježek a horečně ujišťoval, že není pravda, co se povídá po lese, totiž že se rozplakal, když ho Hladoun v autocampingu předběhl v prohrabávání odpadkového koše s křikem „to je plejtvání vod těch mastňáků, tahle vyhozená paštika musela bejt ještě včera čerstvá“, ale naopak je pravda, že když ho Hladoun předběhl a cpal se vyhrabanou lahůdkou, potupně mu poslintal botu.

Na campu T.O. Kamarádi Dračích skal čekala na zvířátka chmurná nálada. Zrovna se odtud odvalil Bukvice, nacpaný osadní kolínkovou specialitou a provázený rozčilenými slovy šerifa, na kterého nezbylo:

„Co dělat? Je to taky tramp. Je to náš kamarád, a máme ho rádi. Musíme se ho zbavit!“

Zatímco se veveřák, rejsek a ježek pokoušeli paběrkovat drobečky, z vedlejšího campu přinesl vítr varovné volání: „Leze sem Bukvice! Schovejte jídlo!“ Jiný hlas chlácholí: „Klid, co jsme měli, už jsme zdlábli.“ Bukvice se nenechal přelstít. Odcházel od nich spokojeně a nesl tři stroužky česneku s pytlíčkem čaje.

Zatímco se zvířátka pokoušela dostat do šerifova žracáku, vedli Kamarádi Dračích skal u ohniště úzkostnou debatu. Nadšený Bukvice se totiž při dojíždání kolínkové speciality zeptal „kampak jedete na Velkej, pardi?“ čímž je dokonale vyplašil.

„Jarní potlach je poslední příležitostí, jak toho žrouta zahnat od našich ešusů,“ řekl tvrdě šerif. „Připravíme soutěž, kterou Bukvice vyhraje. Třeba Trojboj jedlíků. Hlavní cena bude pánev - to se k takové soutěži hodí. Bukvice se přece vymlouvá, že si nemůže sám vařit, protože nemá náčiní. Jeho žravost mu dopomůže k pánvi, a pak se budeme ptát my: copak to vaříš, Bukvice?“ Osadníci jásali, šerifův nápad je uchvátil. Začali se hned překřikovat ve vymýšlení pravidel jídlové soutěže a těšili se, jak si Bukvice bude počínat.

„Jen mu dejte náčiní,“ poznamenal osadní skeptik, opodál pobrnkávající na kytaru píseň Hladový a ztuhlý na vagóně s uhlím, „jen mu dejte náčiní, je to nechutnej požírač čehokoli, místo konzerv si nachytá veverka a bude je mít na čem smažit!“

Třem žracákovým dobytélům při těch slovech leknutím zamrzly čumáčky. Sojka zavřískla a letěla rozhlásit tragickou zprávu: Hladoun bude jíst veverka!

Do večera to věděl celý les, a vplížil se do něj strach, který nerozptýlila ani veveřákova odhodlaná, mírně rozechvělá slova, že to Hladounovi nedaruje, jeho vítězství ve vandrácké soutěži bude překaženo a ukradené oříšky pomstěny.

Ovšem ne všichni ve skalkovém lese veveřákovi přáli - zlodějská myšice sebou každou chvíli plácla na zem a posměšně třepala nožkama, čímž k veliké radosti zlomyslných norníků předváděla veverka na pánvičce. Takové představení obvykle končilo honičkou a veverka se obávaly, že se veveřák pronásledováním zlodějské myšice příliš vysiluje před ukrutným zápolem s Hladounem.

Přiblížil se čas potlachu T.O. Kamarádi Dračích skal. Asfaltkou od nádraží, lesními cestami a pěšinkami podle skal přicházeli zaprášení obáglovanci. Na plácku je vítala připravená hranice se čtveřicí úhledně napatlaných fagulí, osadní vlajka povívala na stožárku, na svém místě stanul osadní totem, zvaný Křivohubec, v modřínovém hájku vyrůstají igelitové a celtové stříšky, osadníci nervózně pobíhají s papírky a verbují do soutěží, a na skalní římse mezi vystavenými cenami se černě leskne budoucí Bukvicova orig vandrácká pánev.

Bukvice lágroval na tlachovišti od pátečního podvečera, kdy zahájil putování od ešusu k ešusu, a každou chvíli se z různých stran ozývalo:

„Co máte? Odeberu vzorek!“

Jediný, kdo před ním zachránil své jídlo, byl jistý samotář, jenž mu mlčky nabídl zavařovací sklenici s vlastním vynálezem, tvarohovou směsí zvanou Hyení dech, a Bukvice odcouval. Na potlach se chystal i veveřák. Nabrousil si drápky a chodil po lese s vyceněnými hlodáky, což dodalo jeho čumáčku obzvláště bojový výraz. Rejsek se u stánku poválel v kelímku od piva a vrátil se domů válečně páchnoucí a řvoucí „kde jste, čundráci, utrhám vám tkaničky!“. Jestliže Kamarádi Dračích skal prožívali potlach s myšlenkou „Bukvice musí pánev dostat, nebo nás vyhladoví“, zvířátka táhla na potlach s přesvědčením, že Hladoun pánev dostat nesmí.

Soutěž jedlíků přilákala mnoho účastníků, a podle očekávání byl Bukvice mezi prvními, kdo se do ní nadšeně hlásili.

„První část Trojboje se jmenuje SÝKORKA,“ oznámil šerif. „Soutěžící stojí na špalku a bez pomoci rukou sní špekáček zavěšený na provázku. Měří se čas.“

Soutěž začala. Řada tukem blýskavých válečků pod smrkovou větví lákala, a měřené časy ukázaly zajímavé výsledky. Do boje nastoupil Bukvice a jeho nelitostný chrup, povzbuzovaný jásajícím davem, zaútočil na ubohý špekáček. Na to čekal ve smrkovém větroví veveřák, zatáhl za provázek, špekáček se vznesl a Hladounův chrup sklapl naprázdno. Bukvice se rozzuřil. Na

vedleším postu má druhý soutěžící v sobě už půlku svého válečku, soustředěně přežvykuje a chystá se na další sousto.

Veveřák popustil špekáček níž, a Bukvice nečekaně zaútočil. Zahryzl se do špekáčku tak zběsile, že zuby zachytil veveřákovu tlapku, a sojka pádila rozhlásit po skalkovém lese, že Hladoun si načal první veverku. Než se veveřák vzpamatoval, Bukvice urval celý špekáček jedním hryzem, a jeho čas byl rekordní. V první soutěži Bukvice zvítězil!

„SLEPÝ PES,“ ohlásil šerif další trojbojové utkání. První soutěžící, se zavázanýma očima a po čtyřech, vyrazil na dráhu, značkovanou olomouckými tvarůžky.

Bukvice šidil, měl oči nedbale zavázané a spatřil rejska, jak odtahuje značku z dráhy a cestou ji spokojeně ožužlává. Fandící diváci nechápali, proč se Bukvice vrhá do trávy se řevem „dej to sem, nebo tě zašlápnu!“, a pak rozčileně pokračuje v soutěži, aby v cíli skončil opět s nejlepším časem a nabídkou, že uklidí soutěžní dráhu.

Udýchaný a pokašlávající rejsek se v trávě sešel s veveřákem, který si držel pokousanou tlapku.

„Teď se budou cpát mrkví,“ řekl veveřák. „Nastrouhat a sníst na čas. Hladoun umí jíst rychle. Prohráli jsme.“

Rejsek tiše pokašlával, ježek si utíral slzičky. Z tlachoviště se ozval hlahol, potom křik „Bukvice umí!“, a modřínovým hájem se začali rozcházet tlachovníci, aby si před zapálením ohně uvařili večeři.

„Ještě máme naději,“ zdvihl hlavu veveřák a zježil srst. „Mám taky ostrý zuby! Hladouna pokoušu, on se lekne a uteče.“

Aby nemohl být zdržován z chabrého úmyslu, ihned po třech tlapkách odklopýtal za Hladounem, provázený rejskovým nejistým zvoláním:

„Neměl bys ho nejdřív trochu postrašit?“

Podobné zklamání zasáhlo i Kamarády Dračích skal. Sotva po soutěžích obklopili vítěze, aby mu blahopřáli k možnosti vlastního vaření, Bukvice přes brýle přívětivě zamžoural, setřásl s vousů zbytky strouhané mrkve a pronesl šokující větu:

„Tak jen se starejte, pardi, ať mám na tý pánvi z čeho vařit!“

Osadní skeptik se obrátil k pobledlé osadě a zeptal se šerifa:

„Zaženeš ho sám, nebo ti máme pomoci?“

„Sám,“ odpověděl šerif. „Řeknu mu, že z nás už žádné jídlo nevyrazí!“

Tichý červánkový soumrak objal skalní věže, rezavě prosvítil borovice a ztemněl zákoutí soutěsek, převisů a modřínových houštin. Na tlachovišti hořely drobné ohníčky, připravená hranice v kruhu oblázků se ponořila do stínu.

Dál od tlachoviště, na skalním výstupku nad strmou kamenitou roklinkou, stanul Bukvice, v brýlích odraz zapadajícího slunce, ve tváři mír, a vyjídal čísi ešus. Netušil, že ze dvou stran se k němu blíží osud - z jedné strany veveřák, z druhé šerif T.O. Kamarádi Dračích skal. Když šerif uviděl mírumilovný buclatý zjev kamaráda, zaváhal. Přistoupil k Bukvicovi, a pod mírným leskem jeho brýlí ztratil poslední zbytky odhodlanosti ke zdrcení tohoto žrouta. Nesměle pronesl:

„Tak co, Bukvice, jak se ti líbí na našem ohni?“

Bukvice naznačil svou spokojenost poukázáním na čistě vyjedený ešus a olízl lžící.

„To jsme rádi,“ zkormouceně pokračoval šerif a dodal: „tak já zase jdu...“

Bukvice ještě jednou olízl lžící a povídá:

„Je mi líto, parde, ale jsem u vás naposledy. Jo, loučím se! Jdu na vojnu.“

„Bukvice, ty nás opouštíš?“ radostně zvolal šerif a srdečně ho objal. „Tak to s námi nepojeďš

Hladounova pánev

Napsal uživatel Jaroslava Šálková - Kavče
Čtvrtek, 24 Květen 2012 21:20

---

na Velkej, že ne?“

Veveřák, svědek té dojemné scény, zprvu nechápal co se děje, ale pak mu začalo svítat. Hladoun dobrovolně odchází ze skalkového lesa! Veveřák si vesele poskočil, a najednou zahlédl v balvanech pod skaliskem podivnou věc. Myší pelech, a v něm vyzývavě pohlížející zlodějskou myšici, rozvalenou v lískových oříšcích.

„Moje vořechy!“ zařval veveřák a vrhl se vpřed.

V posledních zbytcích růžového šera se na slezišti u vyvráceného smrku objevil veveřák. Všichni, co tam byli - stále pokašlávající rejsek, uplakaný ježek, veveřičky, rejsčata, plšící a ostatní havěť skalkového lesa - všichni viděli klidný příchod statečného hrdiny, rozježeného a poškrábaného po těžkém boji. Veveřák zastavil svůj krok.

„Hladoun už nepřijde!“ pronesl znaveným, ale pevným hlasem.

Po vteřince překvapeného ticha se skalkový les rozjásal oslavným vřískotem a pištěním. Rejsek zíral do veveřákovy náruče a s obdivem se zeptal:

„Ty jsi z něj dostal i ty vořechy?“

Daleko odsud, v modřínovém skalním dolíku, vzplanul potlachový oheň. Bukvice převzal svou první cenu a hned ji výhodně vyměnil s vynálezce Hyeního dechu.

„K čemu mi je pánev?“ krčil rameny Bukvice. „Já na vandru nevařím. Kamarádům pro mne vždycky něco zbyde.“

Nový majitel si pánvičku zálibně prohlížel.

„To jsem zvědav,“ poškleboval se osadní skeptik novému majiteli, „jaký jídlo právě vynalézáš?“

„Nadívanou veverku s brusinkovou omáčkou,“ zažertoval vynálezce Hyeního dechu. Z blízkých větví se odlepila sojka a s křikem pádila do skalkového lesa.